

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň Mgr. Veroniky Baroňové a Mgr. Lenky Bahýľové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného Mgr. Vadimem Rybářem, advokátem se sídlem Tyršova 1714/27, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2019, č. j. KUJCK 112641/2019, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 10. 2019, č. j. 54 A 9/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Vadima Rybáře **s e u r č u j e** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Městský úřad Jindřichův Hradec (správní orgán I. stupně) zastavil dne 3. 9. 2019 podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupkové odpovědnosti“), řízení proti žalobci ve věci přestupků proti občanskému soužití z důvodu, že spáchání skutků, o nichž se přestupkové řízení

vedlo, nebylo žalobci prokázáno. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích. V žalobě namítal, že přestupkové řízení mělo být zastaveno z důvodu dle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o přestupkové odpovědnosti, tedy proto, že se skutek nestal.

[3] Krajský soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadeným rozhodnutím nedošlo k zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv, a není tak splněna podmínka řízení. Žalobce v podané žalobě nikterak nepředestřel, v jakých ohledech se rozhodnutí potvrzující zastavení řízení o jeho přestupkové věci podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o přestupkové odpovědnosti negativně projevilo v jeho právní sféře a v čem měl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Stejně tak žalobce neodůvodnil, v čem by pro něj bylo výhodnější zastavení řízení o přestupku z důvodu dle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o přestupkové odpovědnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel namítá, že nenaplnění podmínky žalobní legitimace odpovídá odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. odmítnutí návrhu z důvodu podání osobou zjevně neoprávněnou. Ani k odmítnutí z tohoto důvodu však v dané věci nebyly dány podmínky. K žalobní legitimaci je dostačující tvrzení zásahu do právní sféry, prokázání pravdivosti tohoto tvrzení je již otázkou posouzení důvodnosti žaloby.

[6] Stěžovatel dostatečně vymezil, že došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces. Z jeho argumentace uvedené v žalobě vyplývá, že důkazy provedenými správním orgánem I. stupně je prokázáno, že se skutek nestal, nicméně správní orgán I. stupně rozhodl, že mu spáchání skutku nebylo prokázáno. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, stejně jako rozhodnutí žalovaného, neodpovídá nevině žalobce, a proto je žalobce tímto rozhodnutím dotčen na svých veřejných subjektivních právech.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu. Přestupkové řízení stěžovatele bylo zastaveno, s čímž stěžovatel souhlasí, neztotožňuje se pouze s důvodem zastavení. K zásahu do stěžovatelovy právní sféry nemohlo dojít. V dané věci tedy již žádné řízení neběží a stěžovatel nemůže být uznán vinným. Důvod zastavení na této skutečnosti nemůže nic změnit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[9] Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[10] Krajský soud vyšel z toho, že stěžovatel sice v žalobě poukazoval na nezákonnost rozhodnutí žalovaného a uváděl její důvody, netvrdil ale, že by mu tímto rozhodnutím bylo jakkoliv zasaženo do jeho subjektivních veřejných práv, resp. do jeho právní sféry.

[11] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak* (zvýraznění podtržením doplněno NSS).

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že pro přípustnost žaloby postačí, je-li žalobcem tvrzeno myslitelné zkrácení na právech, zatímco závěr o skutečném zkrácení na právech (tedy o pravdivosti žalobního tvrzení) je otázkou důvodnosti žaloby. Nepovažuje však za důvodnou stěžovatelovu námitku, že takové tvrzení bylo v žalobě obsaženo.

[13] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel sice v žalobě obsáhle popsal průběh přestupkového řízení a uvedl i důvod, proč nesouhlasí s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o jeho zastavení, resp. s rozhodnutím žalovaného o stěžovatelově odvolání, skutečně však netvrdil jakékoliv dotčení na svých právech, resp. jak se mělo napadené rozhodnutí (potvrzující zastavení přestupkového řízení vedeného proti žalobci) negativně projevit v jeho právní sféře.

[14] Stěžovatel se v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění ze dne 19. 3. 2020, pokouší dovodit žalobní tvrzení o dotčení na svých subjektivních právech z námitky nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. To však zaměňuje dvě různé otázky: zákonnost, tedy rozpor s objektivním právem, a dotčení subjektivních práv. Správní soudnictví je ovšem prostředkem ochrany právě subjektivních práv, jak plyne nejen z citovaného § 65 odst. 1 s. ř. s., ale také z obecného vymezení samotného účelu správního soudnictví v § 2 s. ř. s., či dokonce v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[15] Nejvyšší správní soud si je vědom případů ve své rozhodovací praxi, kdy v obdobných situacích rušil usnesení krajských soudů o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí správních orgánů o zastavení přestupkového řízení s poukazem na potřebu meritorního posouzení věci. V těchto případech (např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 1/2017 – 65), krajské soudy odmítly žalobu, přestože obsahovala zřetelné tvrzení o zásahu do subjektivních práv žalobců, včetně jejich identifikace. To však, jak bylo uvedeno, není případ nyní posuzované věci.

[16] Se stěžovatelem není možno souhlasit ani v tom, že měl krajský soud žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Jak vyplývá z výše uvedeného, důvodem rozhodnutí krajského soudu nebylo, že stěžovatel nemůže být za žádných okolností rozhodnutím o zastavení řízení o přestupku dotčen na svých právech, a je tedy osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby, ale že jím není na základě svých žalobních tvrzení, jimiž je krajský soud vázán (§ 75 odst. 2 první věta s. ř. s.). Právě v kontextu této vázanosti je totiž nutno vykládat odůvodnění krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalobce) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[19] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2020, č. j. 6 As 224/2019 - 22, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Vadim Rybář. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v případě ustanoveného zástupce stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při stanovení odměny vycházel ze sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč [dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Zástupce žalobce výši mimosmluvní odměny vypočetl jako 2 480 Kč za úkon s ohledem na § 12a odst. 1 advokátního tarifu. Z textu ustanovení však vyplývá, že se na řízení ve správním soudnictví nepoužije. Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti a dále částkou 300 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výše odměny tedy činí celkem 3 400 Kč. Tato částka se zvyšuje o 21% DPH, již je advokát plátcem. Celkem mu tak náleží 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[20] Zástupce žalobce ve vyúčtování požadoval odměnu za dva úkony právní služby, kromě podání kasační stížnosti také za převzetí a přípravu zastoupení v řízení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Za tento úkon však Nejvyšší správní soud zástupci odměnu nepřiznal, neboť dle advokátního tarifu je úkonem právní služby „*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*“. Zástupce žalobce však první poradu s klientem soudu žádným způsobem nedoložil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu